

Ἡ δυσπιστία τοῦ Θωμᾶ (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[/ Γενικά Θέματα](#)

Μία ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικότερες ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ στοὺς τρομοκρατημένους μέχρι τότε μαθητὲς Του εἶναι αὐτὴ ποὺ μᾶς περιγράφει τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Ὅμως ὁ Χριστὸς ἐπεμβαίνει προσωπικά· «ἐν μέσῳ ἔστη εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς», διαλύει τὶς φοβίες τῶν μαθητῶν Του καὶ βοηθᾷ τὸν Θωμᾶ νὰ ὑπερβεῖ τὶς ἀναστολές του.

Δισταγμοὶ καὶ ἀμφιβολίες τῆς πίστεως

Ὁ Θωμᾶς κλονισμένος καὶ ταραγμένος μέσα στὴν ἀπομόνωση (δὲν βρισκόταν μετὰ τοὺς ἄλλους μαθητὲς) καὶ τὴν κατάθλιψη του, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερνικήσει τὶς ἀναστολές καὶ τὶς ἐπιφυλάξεις του γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου του. Ὅμως ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς ἐμφανίζεται ἀνάμεσα σὲ ὅλους μαζί τους μαθητὲς Του, γιὰ νὰ πιστεύσει πραγματικὰ ὁ ἕνας. Δὲν ἐλέγχει τὴ δυσπιστία του. Δὲν κρίνει τὴ στάση του, δὲν καταδικάζει τὴ συμπεριφορά του. Ὁ Θεὸς δοκιμάζει τὶς ἀντοχές μας στὶς ὀριακὲς στιγμὲς τοῦ πόνου, τῆς ἀδυναμίας, τῆς κόπωσης καὶ τῆς ἐξάντλησης. Βέβαια, ὁ Θεὸς γνωρίζει τὰ ὅριά μας, ἀπλῶς ἐμεῖς στὶς δύσκολες στιγμὲς συνειδητοποιοῦμε τὴν ὀλιγοπιστία μας. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν Θεὸ νὰ ἀποκαλύπτεται μετὰ ἀγάπη σὲ κάθε καλοπροαίρετο ἄνθρωπο. Νὰ φανερώνει καὶ νὰ προσφέρει τὰ σημάδια τῆς μυστικῆς Του παρουσίας καὶ ἐνέργειας σὲ ὅποιον ἀναζητᾷ νὰ Τὸν ψηλαφήσει, δηλαδὴ σὲ ὅποιον οἰκοδομεῖ τὴν πίστη του στὴν ἐμπειρία καὶ στὸ πνευματικὸ βίωμα. Μᾶς ἐκπλήσσει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ «φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου». Ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὸν ἰδιαίτερο χῶρο τῆς ψυχῆς μας, στὶς νοοτροπίες καὶ τὶς ἀντιλήψεις μας, κάποτε ἀκόμη καὶ στὶς ἀμφιβολίες καὶ τοὺς δισταγμούς μας. Ἐδῶ ὁ ἐγωισμὸς μας συντρίβεται. Ἡ ἀλαζονικὴ λογικὴ μας, ποὺ νομίζει ὅτι μόνο αὐτὴ μπορεῖ νὰ προσεγγίσει καὶ νὰ

κατακτήσει τὴ γνώση καὶ τὴν ἀλήθεια, ταπεινώνεται καὶ τότε αὐθόρμητα παραδινόμαστε ὀλόψυχα «ἐν πίστει» στὴν ἀγαπώσα ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φυλακὴ τῆς λογικῆς

«Ἐὰν μὴ ἴδω οὐ μὴ πιστεύσω». Κάποτε ὁ λόγος αὐτὸς γιὰ τὴ λογικὴ καὶ τὴ διανόηση τοῦ κόσμου τούτου γίνεται ἕνας πειρασμὸς ποὺ ἐγκλωβίζει τὸν ἄνθρωπο σὲ μία ἀναλήθεια. Σὲ ἕνα τρομακτικὸ ψέμα, σὲ ἕναν δαιμονικὸ πειθαναγκασμὸ, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχει μόνο ὅ,τι οἱ αἰσθήσεις του ἀντιλαμβάνονται, ὅ,τι βλέπει, ὅ,τι παρατηρεῖ, ὅ,τι ἀποδεικνύει μὲ τὶς ἔρευνες καὶ τὰ πορίσματά του. Σὲ ἕνα τέτοιο ἐπιστημονικὸ κοσμοεἶδωλο ἡ λογικὴ θεοποιεῖται σὰν τὸ μοναδικὸ μέσο γιὰ τὴ γνώση καὶ τὴν ἀλήθεια. Τὰ αἰσθήματα καὶ οἱ εὐαισθησίες, οἱ πνευματικὲς ἐμπειρίες καὶ τὰ ἀποκαλυπτικὰ βιώματα, ἡ πίστη καὶ τὸ θαῦμα παραμερίζονται καὶ ἐμπαίζονται. Ἡ οὐσία τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης παραμένει ἄγνωστη. Τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ γεμίζουν ἀπὸ ἀντιφάσεις, κενά, ἀπορίες καὶ ἀναπάντητα ἐρωτήματα. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος μικραίνει καὶ φτωχαίνει πολὺ. Γίνεται ρηχός, ἐπιφανειακὸς καὶ ἐπίπεδος. Γιὰ τὸν ὀρθολογιστὴ ἄνθρωπο ποὺ αὐτάρεσκα καυχᾶται γιὰ τὴν ἐπιστημοσύνη του, οἱ διαστάσεις τοῦ ὕψους καὶ τοῦ βάθους ἰσοπεδώνονται. Ἡ καθημερινότητα πολλῶν ἀνθρώπων μᾶς πείθει γι' αὐτό. Καμία πνευματικὴ ἀνάβαση, ἀναζήτηση καὶ ἀναφορὰ στὸ μυστήριον τῆς πραγματικότητος τοῦ Θεοῦ. Καμία ἐνδοσκόπηση, καμία αὐτογνωσία, κανένας ἐσωτερικὸς ἀγώνας μὲ τὸν «ἔσω τῆς καρδίας κρυπτόμενον ἄνθρωπον».

Ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι βυθίζονται στὶς ἀμφιβολίες καὶ παγιδεύονται στὴν ἀπιστία ποὺ ὀδηγεῖ στὸ κενὸ τῆς ζωῆς. Ἔχουν μία ὑπερτροφικὴ αὐτοπεποίθηση ὅτι μποροῦν νὰ καταλάβουν τὰ πάντα. Ἀπορρίπτουν τὴν πίστη, γιατί δὲν θέλουν νὰ ἀναθεωρήσουν τὶς ιδέες τους καὶ τὴ ζωὴ τους. Ἐνῶ μποροῦν, δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἀπόστολο Θωμᾶ, πού, ἐνῶ ἤθελε νὰ πιστέψει, δὲν μποροῦσε. Γιατί ἐκεῖνος, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἄρνηση καὶ τὴν προκατάληψη τοῦ κάθε ἀπίστου, μέσα ἀπὸ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὶς ἀμφιβολίες του ἀναζητοῦσε νὰ ψηλαφήσει. Ἀναζητοῦσε τὰ σημάδια τῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας τοῦ Θεοῦ, προσωπικὰ ὄχι ἐγωκεντρικά, γι' αὐτὸ καὶ πρὶν ἀκουμπήσει τὸ ἀναστημένο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀναφώνησε «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐμβαθύνει στὴν ἐμπειρία τῆς πίστεως, ὅταν γράφει «ἔμαθον ἀφ' ὧν εἶδον μὴ λογοθετεῖν· ἔμαθον ἀφ' ὧν ἐψηλάφησα προσκυνεῖν, μὴ ζυγομαχεῖν· ἕνα Κύριον καὶ Θεὸν ἐπίσταμαι, τὸν Δεσπότην Χριστόν...»• δηλαδή, πιστεύω στὰ μάτια μου καὶ στὰ χέρια μου καὶ με δίδαξαν νὰ μὴν κρίνω, ψηλάφησα καὶ ἔμαθα νὰ προσκυνῶ καὶ ὄχι νὰ φιλονικῶ, ἕναν Κύριο καὶ Θεὸ γνωρίζω, τὸν Δεσπότη Χριστό. Ἄς εἶναι καὶ γιὰ ἐμᾶς μία διαρκῆς ἐμπειρία καὶ ὁμολογία πίστεως. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr